

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Josef Kaluža o svém přestupu z Komorní scény Aréna do Divadla Mír: Při loučení jsem musel zamáchnout slzu

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 24.08.2026 9:51, Datum importu: 24.08.2026 12:16, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Jakub Plaskura, Rubrika: Hudba, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0, OTS: 216, Měsíční návštěvnost: 13 606, Celková návštěvnost: 6 552, RU/den: 216, RU/měsíc: 4 292

Jak dlouho jste vlastně v Aréně působil?

Byl jsem tam dvacet dva let, takže mi to vychází, že jsem tam svůj herecký deštníček otevřel v roce 2004.

Ta změna, že odcházíte, asi nejdříve diváka překvapila. Kde hledat ten hlavní impulz?

Jestli to překvapilo, nevím, ale je možné, že mě tam už lidi brali jako inventář. Ten zásadní okamžik, který to rozhodl, byly asi moje loňské padesátiny po narození dcery. Asi jsem někde uvnitř sebe dospěl k tomuto rozhodnutí. Nabídku od kluků z Divadla Mír jsem měl skoro každý rok. Doteď jsem ji odmítal. Začal jsem pociťovat určité vyhoření. Už to ale přišlo během covidu, když se hrálo méně. Uvažoval jsem dokonce o tom, jestli to budu zvládat, až se zase začne více hrát. Pak jsem si říkal, že to musí být jako jízda na kole, že se to přece nezapomíná. Člověk ale vypadne z tempa a začne o své profesi více přemýšlet. Jinými slovy, bylo to ve mně nastartované už dřív. Byla to víceletá záležitost.

Co na to vedení KSA, když jste vyřknul, že skončíte?

Když jsem to šel říct uměleckému šéfovi Ivanu Krejčímu, tak to ze mě strašně spadlo. Tu myšlenku, že určitě odejdu, jsem měl v sobě rozpracovanou už třeba tři měsíce. Bavil jsem se s Albertem Čubou, jestli mě teda do Míru stoprocentně chtějí a za jakých podmínek. Chtěl jsem se rozhodnout do konce února, to byl můj cíl. Tenkrát jsem to Ivanovi taky řekl. Pak následovala nějaká doba v řádu týdnů až měsíců, kdy jsem naopak uvažoval nad tím, jestli dělám dobře. Zároveň jsem cítil, že svým odchodem přinesu Aréně změnu.

Josef Kaluža a Vojtěch Lipina v inscenaci Švejkův návrat. (Foto: Roman Polášek)

Z Arény odchází spolu s vámi i Vojtěch Lipina a také dlouholetý dramaturg Tomáš Vůjtek. Promění se tedy toto divadlo zásadně?

To asi stoprocentně. V mém věku, jak se říká středáků, tam zůstávají Milan Cimerák a Marek Cisovský. Vláda Georgiev je trochu starší, Vlastík Burda zase trochu mladší. Víte, já si myslím, že právě Aréna jakousi změnu potřebovala. Je důležité dát prostor zase těm mladším. Přirovnal bych to ke sportu. Když z týmu odejdou ti starší, tak logicky, vzroste důležitost těch mladších, kteří dostanou příležitost. Více je na ně dáván fokus. Je to za mě přirozený vývoj. Mladší v čele s Kristýnou Krajíčkovou to dle mého v KSA pochopili. A ti mladí kluci, kteří teď přijdou, by mohli vnést do Arény zase nový vítr. Oba jsou z Prahy, tak mají trochu jinou divadelní školu.

Říkal jsem si, proč zrovna Divadlo Mír. Chápu, že jsou tam vazby na Alberta Čubu či Štěpána Kozuba z minulosti, ale poetika Arény a Míru je dosti odlišná, tak mohou se těšit diváci více na toho komediálního Josefa Kalužu?

Ted' nedávno jsem si založil Instagram, i když mi ho zatím spravuje manželka. Ptala se mě, co mi tam má napsat ve zkratce. Tak jsme tam dali, že jsem příležitostný herec a občasný komik. To mě tak nějak vystihuje. Je fakt, že v Míru bude kladen větší důraz na komiku. Cílová skupina je úplně jiná než v Aréně. Už dřív jsem tam hrál v inscenaci Bůh masakru v režii Dušana Urbana. Abych řekl pravdu, nebojím se toho. Je to pro mě velká výzva. V Míru se hraje v blocích. Tři týdny tam budu hrát jedno představení, tak jsem zvědav, co to se mnou udělá. S tím ale mám docela zkušenost ze Shakespearovky. Já rozlišuju dvě divadla, buď je dobré nebo špatné. A jestli je to komedie nebo tragédie, je jedno.

S Pavlou Gajdošíkovou v inscenaci Divadla Mír Bůh masakru. (Foto: Jan Lipovský)

To, že se v Míru hraje hodně repríz za sebou v bloku, není úplně běžné pro české scény. Nemáte obavy, že se vám už bude při dvacáté repríze nějaký titul zajídat a člověk sklouzne do určitého stereotypu?

Jedna z věcí, co jsem se naučil, je to, že člověk s přibývajícím věkem umí s vynaloženou energií více pracovat. Už ví, kam ji investovat více. Neříkám, že to nějak šulí, to ne, ale zkrátka věřím, že nějakou životní zkušeností už to dokážu

vybalancovat.

Když člověk stráví v nějaké firmě tolik let, tak má někdy pocit, že jde do kanclu jako do obýváku. V divadle rozdáváte emoce po nůších, to musí být ještě náročnější takhle odejít, ne?

Ten úplný konec mě teprve čeká, protože budu dohrávat nějaká představení. Tenhle okamžik, kdy za sebou zavřu dveře, jsem si ještě neprožil. Dělalí jsme už ale nějakou rozlučku společně i s Tomášem Vůtkem a Vojtou Lipinou. Tam jsem musel zamáchnout slzu. Řekli jsme si s Tomášem i Vojtou, že uděláme každý svou básničku o Aréně. Když jsem to sepisoval poslední večer před tou rozlučkou, hlavou mi proletěly všechny ty tituly a chvíle, které jsem tam prožil. Vyhrkly mi slzy do očí. Je to pro mě velmi emotivní. Navíc opouštím jistotu. Jdu z příspěvkovky někam, kde je smlouva na rok. To je ale vlastně taky to, co mě na tom láká. K tomu mám i docela zajímavou příhodu s mým strýčkem, který je mnohem starší než já. Když se dozvěděl o této mojí změně, říká mi, že v padesáti se chodí do manažerských funkcí a já jdu přitom do nejistoty. Na to jsem odpověděl, že síly mám zatím dost, tak se uvidí.

Když se ohlédnete, nemrzí vás trochu, že jste nezkusil Prahu?

V podstatě jsem nikdy konkrétní nabídku do angažmá nedostal. Byla možnost jít v minulosti do Husy na provázku v Brně. Jinak to byly spíš takové jednorázové projekty. Ani jsem tu myšlenku neměl, že bych odešel z Ostravy. Jsem tam nějakým způsobem připoutaný. Ať už k městu, či ke kraji. Jsem rodilý Frýdeček. Na Gorolsku mám půlku rodiny. Nevím, jestli bych byl schopen se někde jinde adaptovat. Proto jsem ani nevysílal to přání dostat nabídku do Prahy, možná i proto jsem ji nedostal.

Z inscenace KSA Vyrozumění. (Foto: Roman Polášek)

Vnímáte v posledních letech, že když se řekne jméno Josef Kaluža, tak v Ostravě lidé vědí. Minimálně ti, kterým kultura není úplně lhostejná, že?

To asi jo. Moc mě to těší, když mě někdo zastaví a říká, že se mu představení líbilo a měl radost, že mě viděl. To je samozřejmě příjemné.

Je to asi těžké, ale dokázal byste zmínit jednu osudovou roli v KSA?

To je hodně těžké, protože v každém určitém období byla nějaká stěžejní role. Pamatuju si třeba s Ivanem Krejčím, když jsme dělali Čechovovy texty. Ivan věděl, co od nás chce. Kolikrát se stalo, že si mě vzal v sobotu samotného na zkoušku a makal se mnou. Ve Višňovém sadu jsem hrál Lopachina a pracoval se mnou na těch monologích. Tenkrát jsem ho za to nenáviděl, později jsem mu byl vděčný. Pak třeba zmíním Tarelkinovu smrt. Pak se to přehouplo do Zabijáka Joe nebo Vyrozumění od Havla, kde jsem hrál Josefa Grosse. Jeho hry jsem četl jako pubescent, ale jako herec jsem se s jeho texty poprvé setkal v 45 letech. Jsem zvědav, jestli ještě někdy tohle setkání přijde. Jednu jedinou roli prostě říct nejde.

Řekněte mi ještě, jak reagovali ti nejbližší na odchod z Arény?

Co se týče rodiny, tak jsem to samozřejmě konzultoval s manželkou. Potřeboval jsem jistotu, že jsme nějak ve shodě, tam to bylo v klidu. Manželka je taky herečka, toho času na mateřské (Aneta Kaluža Klimešová – pozn. red.). Působí v **Národním divadle moravskoslezském** pod Vojtou Štěpánkem. A právě s Vojtou jsme dělali asi dvě věci a vždy jsme si to zkoušení užili. Říkal mi, že kdybych někdy chtěl změnit angažmá, ať mu řeknu. Jen jsem si říkal, že nechci jít do angažmá, kde je manželka, nedělalo by to podle mě dobrotu. V Aréně to vyvolalo velké emoce.

Předpokládám, že i negativní.

S odstupem času to chápu. Jedna nebo dvě rozmrzelé reakce kolegů byly. V tu chvíli lidé ztratili určitou jistotu. Byli postaveni tváří v tvář změně. Možná i oni brali Kalužu jako inventář Arény, že přece nemůže jít jinam. Potřebovali čas, aby tu změnu přijali. Vím, že tam byl u některých i pláč. Někteří kolegové se šli ožrat ten večer, když se to dozvěděli. Ze smutku, což mě ještě teď dojíká. Myslím, že jsem si tím odchodem nezískal žádného nepřítele, za což jsem rád.

Josef Kaluža a Albert Čuba v inscenaci Arény Obraz. (Foto: Roman Polášek)

Zastáváte tedy obecně pravidlo, že s životní partnerkou by se nemělo také pracovat?

Mám za sebou takovou blbou zkušenost, že jsem měl partnerku v divadle a dobrotu to nedělalo. Možná vůči tomu mám určitý blok.

Když se ještě vrátím k té Praze, ta by pro vás jistě znamenala větší šanci u filmu a televize. To vás nemrzí?

Ani ne. Mně stačí, že se občas někde mihnu. Jestli má něco přijít, tak to přijde. Já měl na škole paní profesorku Gasnářkovou a ona říkala, že někdo se stane slavným hercem hned na začátku kariéry a pak jeho hvězda zhasne. Někdo bude slavný třeba v polovině života a někdo třeba nikdy. Je důležité zůstat živý v tom našem kumštu. Já skutečně nemám ambici být filmový herec. Nechodím do castingových agentur, ale pokud mě někdo má objevit, tak mě objeví.

Pojďme to zakončit nostalgicky a možná i humorně. Vybavíte si něco vtipného, co se vám přihodilo v Aréně přímo při představení?

To byla derniéra Procesu. Je takový divadelní zvyk, že derniéra je něčím zpestřená. Já tam měl takovou střední roli Vyšetřovatele a uzavřený výstup s hlavním představitelem Michalem Čapkou. Řekl jsem si, že ten výstup ozvláštním tím, že ho celý zazpívám. Začal jsem takovým operetním tónem. Michal na mě hleděl, co blbnu, já nehnul brvou a pokračoval jsem v tom. Akorát mi pak došlo, že mám ještě tak tři stránky, ale nikdo se moc nesmál. Zase mi ale přišlo blbě skončit. Michal byl na konci výstupu úplně bílý. Nebylo to vtipné, vůbec se to nepovedlo. Tam jsem zažil asi největší herecké trapno v životě. Zároveň jsem ale na sebe byl pyšný, že jsem to nevzdal. A od té doby vždy, když byla a je derniéra, Michal se na mě podívá a říká: Budeš zpívat?

Úvod > **Hudba** > Josef Kaluža o svém přestupu z Komorní scény Aréna do Divadla Mír: Při loučení jsem musel zamáchnout slzu

Josef Kaluža o svém přestupu z Komorní scény Aréna do Divadla Mír: Při loučení jsem musel zamáchnout slzu

Jakub Plásek

24.8.2026 11:51

Hudba

Rozhovor

Od roku 2004 až dosud platilo spojení, že Josef Kaluža je hercem Komorní scény Aréna (KSA). Od sezony 2026/27 ale dochází ke změně. Oblíbený herec přechází do Divadla Mír. Proto jsme společně zavzpomínali na tuhle řádku úspěšných let, ale také jsme si pohovořili o tom, jak nejbližší okolí jeho krok přijalo. „Možná někteří brali Kalužu jako inventář Arény, že přece nemůže jít jinak. Když jsem to šel říct uměleckému šéfovi Ivanu Krejčímu, tak to ze mě strašně spadlo. Tu myšlenku, že určitě odejdu, jsem měl v sobě rozpracovanou už tři měsíce,“ svěřil se Kaluža.

Stáhněte si mobilní aplikaci Rádio Ostravan:

Zleva Marek Císavský a Josef Kaluža v inscenaci KSA Obraz.
Foto: Roman Polášek

Jak dlouho jste vlastně v Aréně působil?

Byl jsem tam dvacet dva let, takže mi to vychází, že jsem tam svůj herecký deštříček otevřel v roce 2004.

Ta změna, že odcházíte, asi nejednoho diváka překvapila. Kde hledat ten hlavní impuls?

Byl jsem tam dvacet dva let, takže mi to vychází, že jsem tam svůj herecký deštříček otevřel v roce 2004.

Ta změna, že odcházíte, asi nejednoho diváka překvapila. Kde hledat ten hlavní impuls?

Jestli to překvapilo, nevím, ale je možné, že mě tam už lidi brali jako inventář. Ten zásadní okamžik, který to rozhodl, byly asi moje loňské padesátiny po narození dcery. Asi jsem někde uvnitř sebe dospěl k tomuto rozhodnutí. Nabídku od kluků z Divadla Mír jsem měl skoro každý rok. Doteď jsem ji odmítal. Začal jsem pocíťovat určité vyhoření. Už to ale přišlo během covidu, když se hrálo méně. Uvažoval jsem dokonce o tom, jestli to budu zvládat, až se zase začne více hrát. Pak jsem si říkal, že to musí být jako jízda na kole, že se to přece nezapomíná. Člověk ale vypadne z tempa a začne o své profesi více přemýšlet. Jinými slovy, bylo to ve mně nastartované už dřív. Byla to víceletá záležitost.

Co na to vedení KSA, když jste vyřknul, že skončíte?

Když jsem to šel říct uměleckému šéfovi Ivanu Krejčímu, tak to ze mě strašně spadlo. Tu myšlenku, že určitě odejdu, jsem měl v sobě rozpracovanou už třeba tři měsíce. Bavil jsem se s Albertem Čubou, jestli mě teda do Míru stoprocentně chtějí a za jakých podmínek. Čtěl jsem se rozhodnout do konce února, to byl můj cíl. Tenkrát jsem to Ivanovi taky řekl. Pak následovala nějaká doba v řádu týdnů až měsíců, kdy jsem naopak uvažoval nad tím, jestli dělám dobře. Zároveň jsem cítil, že svým odchodem přinesu Aréně změnu.

Josef Kaluža a Vojtěch Lipina v inscenaci Švejkův návrat. (Foto: Roman Poláček)

Z Arény odchází spolu s vámi i Vojtěch Lipina a také dlouholetý dramaturg Tomáš Vůtek. Proměnil se tedy toto divadlo zásadně?

To asi stoprocentně. V mém věku, jak se říká středáků, tam zůstávají Milan Cimerák a Marek Císovský. Vláda Georgiev je trochu starší, Vlastík Burda zase trochu mladší. Víte, já si myslím, že právě Aréna jakousi změnu potřebovala. Je důležité dát prostor zase těm mladším. Přirovnal bych to ke sportu. Když z týmu odejdou ti starší, tak logicky, vzroste důležitost těch mladších, kteří dostanou příležitost. Více je na ně dáván fokus. Je to za mě přirozený vývoj. Mladší v čele s Kristýnou Krajíčkovou to dle mého v KSA pochopili. A ti mladí kluci, kteří teď přijdou, by mohli vnést do Arény zase nový vítr. Oba jsou z Prahy, tak mají trochu jinou divadelní školu.

Říkal jsem si, proč zrovna Divadlo Mír. Chápu, že jsou tam vazby na Alberta Čubu či Štěpána Kozuba z minulosti, ale poetika Arény a Míru je dosti odlišná, tak mohou se těšit diváci více na toho komediálního Josefa Kalužu?

Teď nedávno jsem si založil Instagram, i když mi ho zatím spravuje manželka. Ptala se mě, co mi tam má napsat ve zkratce. Tak jsme tam dali, že jsem příležitostný herec a občasný komik. To mě tak nějak vystihuje. Je fakt, že v Míru bude kladen větší důraz na komiku. Cílová skupina je úplně jiná než v Aréně. Už dřív jsem tam hrál v inscenaci Bůh masakru v režii Dušana Urbana. Abych řekl pravdu, nebojím se toho. Je to pro mě velká výzva. V Míru se hraje v blocích. Tři týdny tam budu hrát

15:01 / Ve Lhotce pod Ondřejníkem se v sobotu uskuteční 31. ročník Sochových národopisných slavností

16.08.2026

07:38 / Herec Dušan Urban pro Rádio Ostrava: Divadlo

ZOBRAZIT DALŠÍ

Nejnovější články

- Josef Kaluža o svém přestupu z Komorní scény Aréna do Divadla Mír: Při loučení jsem musel zamáchnout slzu 24.08.2026
- Další příběh Bata a Lata, Mise Bajaja i Válka s mládeží. Divadlo loutek uvede v nové sezoně pět premiér 21.08.2026
- Ondřej Hrabal o ostravském literárním festivalu Inverze: I letos to bude dost rozmanité 20.08.2026
- Hostem živého vysílání Rádía Ostrava bude fagotista Jan Čurda 19.08.2026
- První den Folkloru bez hranic ukončil déšť, soubory už se ale těší na další ostravská náměstí 18.08.2026
- Ve Lhotce pod Ondřejníkem se v sobotu uskuteční 31. ročník Sochových národopisných slavností 17.08.2026
- Šéf festivalu Meta!!! Marcel Palovčík: K extrémním subžánrům se musíš propouštět 16.08.2026
- Herec Dušan Urban pro Rádio Ostrava: Divadlo miluju, je to terapie 16.08.2026
- Představujeme účinkující 28. ročníku festivalu Folklor bez hranic Ostrava. Začíná už v pondělí 14.08.2026
- Maminka Davida Styšky zveřejnila jednu z jeho nejstarších písní a vytvořila k ní klip za pomoci AI 14.08.2026

Hitparáda rádiostравan
Pořadí pro týden 24.8.-30.8.2026

1.	NATALIE TICHÁNKOVÁ & 4GOOD – Světlo a stíny	7 týdnů
2.	EWFA FARNÁ A MIRAI NAVRÁTIL – Vzpomeň si?	16 týdnů
3.	ZAHRADKAŘI – Šlepičí punk 2.0.	8 týdnů
4.	KACZI – Solitér	15 týdnů
5.	ANESKA – Runway (feat. Martin Harich)	16 týdnů
6.	RICHARD NÁLEPA – Páti mosty	3 týdnů
7.	ADELA – Konečné volání	6 týdnů
8.	EVERLIGHT – Někdy se zdá (feat. Adela Bystroňová)	9 týdnů
9.	KOKS – Po nebi plout	1 týden
10.	MYSCHAK BAND – Eman Cypovany	21 týdnů

NOVINKA:
KUKAČKA BAND – Almost Famous

HLASUJTE V DALŠÍM KOLE

Podcasty rádiostравan

rádiostравan
Podpořte hudbu našeho kraje
dobrovolným předplatným na transparentní účet 2903129090/2010.

QR Platba

Peníze využíváme na udržení a rozvoj Rádía Ostrava.

Na rok 2026 je aktuálně vybráno:
11 511,09 Kč z 100.000,- Kč

manželka. Říká se mi, co mi tam má napsat ve zkratce. Tak jsem tam dali, že jsem příležitostný herec a občasný komik. To mě tak nějak vystihuje. Je fakt, že v Míru bude kladen větší důraz na komiku. Cílová skupina je úplně jiná než v Aréně. Už dřív jsem tam hrál v inscenaci Bůh masakru v režii Dušana Urbana. Abych řekl pravdu, nebojím se toho. Je to pro mě velká výzva. V Míru se hraje v blocích. Tři týdny tam budu hrát jedno představení, tak jsem zvědav, co to se mnou udělá. S tím ale mám docela zkušenost ze Shakespearovek. Já rozlišuju dvě divadla, buď je dobré nebo špatné. A jestli je to komedie nebo tragédie, je jedno.

S Pavlou Gajdošíkovou v inscenaci Divadla Mír Bůh masakru. (Foto: Jan Lipovský)

To, že se v Míru hraje hodně repríz za sebou v bloku, není úplně běžné pro české scény. Nemáte obavy, že se vám už bude při dvacáté repríze nějaký titul zajídat a člověk sklouzne do určitého stereotypu?

Jedna z věcí, co jsem se naučil, je to, že člověk s přibývajícím věkem umí s vynaloženou energií více pracovat. Už ví, kam ji investovat více. Neříkám, že to nějak šulí, to ne, ale zkrátka věřím, že nějakou životní zkušeností už to dokážu vybalancovat.

Když člověk stráví v nějaké firmě tolik let, tak má někdy pocit, že jde do kanclu jako do obýváku. V divadle rozdáváte emoce po nůších, to musí být ještě náročnější takhle odejít, ne?

Ten úplný konec mě teprve čeká, protože budu dohrávat nějaká představení. Tenhle okamžik, kdy za sebou zavřu dveře, jsem si ještě neprožil. Dělali jsme už ale nějakou rozlučku společně i s Tomášem Vůjtkem a Vojtou Lipinou. Tam jsem musel zamáčknout slzu. Řekli jsme si s Tomášem i Vojtou, že uděláme každý svou básničku o Aréně. Když jsem to sepisoval poslední večer před tou rozlučkou, hlavou mi proletěly všechny ty tituly a chvíle, které jsem tam prožil. Vyhrkly mi slzy do očí. Je to pro mě velmi emotivní. Navíc opouštím jistotu. Jdu z příspěvkovky někam, kde je smlouva na rok. To je ale vlastně taky to, co mě na tom láká. K tomu mám i docela zajímavou příhodu s mým strýčkem, který je mnohem starší než já. Když se dozvěděl o této mojí změně, říká mi, že v padesáti se chodí do manažerských funkcí a já jdu přitom do nejistoty. Na to jsem odpověděl, že síly mám zatím dost, tak se uvidí.

Když se ohlédnete, nemrzí vás trochu, že jste nezkusil Prahu?

V podstatě jsem nikdy konkrétní nabídku do angažmá nedostal. Byla možnost jít v minulosti do Husy na provázku v Brně. Jinak to byly spíš takové jednorázové projekty. Ani jsem tu myšlenku neměl, že bych odešel z Ostravy. Jsem tam nějakým způsobem připoutaný. Ať už k městu, či ke kraji. Jsem rodilý Frýdeček. Na Gorolsku mám půlku rodiny. Nevím, jestli bych byl schopen se někde jinde adaptovat. Proto jsem ani nevysílal to přání dostat nabídku do Prahy, možná i proto jsem ji nedostal.

Z inscenace KSA Vyrozumění. (Foto: Roman Polášek)

Vnímáte v posledních letech, že když se řekne jméno Josef Kaluža, tak v Ostravě lidé vědí. Minimálně ti, kterým kultura není úplně lhostejná, že?

To asi jo. Moc mě to těší, když mě někdo zastaví a říká, že se mu představení líbilo a měl radost, že mě viděl. To je samozřejmě příjemné.

Je to asi těžké, ale dokázal byste zmínit jednu osudovou roli v KSA?

To je hodně těžké, protože v každém určitém období byla nějaká stěžejní role. Pamatuju si třeba s Ivanem Krejčím, když jsme dělali Čechovovy texty. Ivan věděl, co od nás chce. Kolikrát se stalo, že si mě vzal v sobotu samotného na zkoušku a makal se mnou. Ve Višňovém sadu jsem hrál Lopachina a pracoval se mnou na těch monologích. Tenkrát jsem ho za to nenáviděl, později jsem mu byl vděčný. Pak třeba zmíním Tarelkinovu smrt. Pak se to přehouplo do Zabijáka Joe nebo Vyrozumění od Havla, kde jsem hrál Josefa Grosse. Jeho hry jsem četl jako pubescent, ale jako herec jsem se s jeho texty poprvé setkal v 45 letech. Jsem zvědav, jestli ještě někdy tohle setkání přijde. Jednu jedinou roli prostě říct nejde.

Řekněte mi ještě, jak reagovali ti nejbližší na odchod z Arény?

Co se týče rodiny, tak jsem to samozřejmě konzultovat s manželkou. Potřeboval jsem jistotu, že jsme nějak ve shodě, tam to bylo v klidu. Manželka je taky herečka, toho času na mateřské (*Aneta Kaluža Klimešová – pozn. red.*). Působí v Národním divadle moravskoslezském pod Vojtou Štěpánkem. A právě s Vojtou jsme dělali asi dvě věci a vždy jsme si to zkoušení užili. Říkal mi, že kdybych někdy chtěl změnit angažmá, ať mu řeknu. Jen jsem si říkal, že nechci jít do angažmá, kde je manželka, nedělalo by to podle mě dobrotu. V Aréně to vyvolalo velké emoce.

Předpokládám, že i negativní.

S odstupem času to chápu. Jedna nebo dvě rozmrzelé reakce kolegů byly. V tu chvíli lidé ztratili určitou jistotu. Byli postaveni tvář v tvář změně. Možná i oni brali Kalužu jako inventář Arény, že přece nemůže jít jinak. Potřebovali čas, aby tu změnu přijali. Víím, že tam byl u některých i pláč. Někteří kolegové se šli ožrat ten večer, když se to dozvěděli. Ze smutku, což mě ještě teď dojmá. Myslím, že jsem si tím odchodem nezískal žádného nepřítele, za což jsem rád.

Josef Kaluža a Albert Čuba v inscenaci Arény Obraz. (Foto: Roman Polášek)

Zastáváte tedy obecně pravidlo, že s životní partnerkou by se nemělo také pracovat?

Mám za sebou takovou blbou zkušenost, že jsem měl partnerku v divadle a dobru to nedělalo. Možná vůči tomu mám určitý blok.

Když se ještě vrátím k té Praze, ta by pro vás jistě znamenala větší šanci u filmu a televize. To vás nemrzí?

Ani ne. Mně stačí, že se občas někde mihnu. Jestli má něco přijít, tak to přijde. Já měl na škole paní profesorku Gasnářkovou a ona říkala, že někdo se stane slavným hercem hned na začátku kariéry a pak jeho hvězda zhasne. Někdo bude slavný třeba v polovině života a někdo třeba nikdy. Je důležité zůstat živý v tom našem kumštu. Já skutečně nemám ambici být filmový herec. Nechodím do castingových agentur, ale pokud mě někdo má objevit, tak mě objeví.

Pojďme to zakončit nostalgicky a možná i humorně. Vybavíte si něco vtipného, co se vám přihodilo v Aréně přímo při představení?

To byla derniéra Procesu. Je takový divadelní zvyk, že derniéra je něčím zpestřená. Já tam měl takovou střední roli Vyšetřovatele a uzavřený výstup s hlavním představitelem Michalem Čapkou. Řekl jsem si, že ten výstup ozvláštním tím, že ho celý zazpívám. Začal jsem takovým operetním tónem. Michal na mě hleděl, co blbnu, já nehnul brvou a pokračoval jsem v tom. Akorát mi pak došlo, že mám ještě tak tři stránky, ale nikdo se moc nesmál. Zase mi ale přišlo blbě skončit. Michal byl na konci výstupu úplně bílý. Nebylo to vtipné, vůbec se to nepovedlo. Tam jsem zažil asi největší herecké trapno v životě. Zároveň jsem ale na sebe byl pyšný, že jsem to nevzdal. A od té doby vždy, když byla a je derniéra, Michal se na mě podívá a říká: Budeš zpívat?

Podobné články

V Komorní scéně Aréna končí Vůjteck i Kaluža. Divadlo nevygenerujete, musíte ho zažít, říká ředitel Jakub Tichý

31.07.2026 ☐ Divadlo ☒ Rozhovor

Kamarádky jsou skvělým hereckým koncertem trojice Klemensová, Císiovská a Kaluža

01.06.2025 ☐ Divadlo ☒ Recenze

Bůh masakru v režii Petra Svůjtky: Skvělá komedie nabízející zamyšlení nad skrytými procesy v lidském mozku

19.01.2025 ☐ Divadlo ☒ Recenze